

מתגברים למעלה למעלה, ומדורם עם המלך ועם הגבירה. ואז שאר העמים נכנעים תחתיהם, וכלם חוזרים לעבד אותם, משום שהם בני המלך. משום כך (תהלים מזח) ובת צר במנחה פניך יחלו עשירי עם. כנגד זה, (שיר א) לססתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי. שהקדוש ברוך הוא נתן בלבם להכנס אחריהם לים, כדי שישבעו ישראל מממנו שהובילו לשם עמם. והכל נטלו ישראל בים שזכר אותה העבודה שעבדו עמם.

כמו כן לעתיד לבא, ובת צר - זה צדו של עשו ושאָר העמים שהציקו לישראל, ועד עתה היו מציקים להם בחרטאיהם, כמו שנאמר (ישעיה נט) כי יבוא כנהר צר רוח ה' נססה בו.

אז ישראל יחזרו בתשובה שלמה לפני הקדוש ברוך הוא, שגרא באותם צרות רבות שבאות עליהם כמי שנשפך זכרונם למעלה. וכשם חוזרים בתשובה בלב שלם, פכתוב (דברים ד) בצר לך ומצאוך וגו', ושבת עד ה' אלהיך. וישוב המלך לבית הגבירה לפיסה. ועל זה (ישעיה נט) ובא לציון גואל, זה המלך שבא לבית הגבירה. משום שבייתה כלם שלמים לפניו, בא להקימה מהעפר.

במנחה פניך יחלו עשירי עם, משום שאת (תהלים מזח) כבודה בת מלך פנימה. ומהו כבודה? כבוד ה'. וזו הבת מאותו המלך שהיא פנימה ודאי. וזו האם העליונה, שהיא הפנים של הכל, והיא מעוררת חרות ומנוחה על בניה.

והיא ודא אימא עילאה, דאיהי פנימה דכלא, ואיהי איתערת חירו ונייחא על בנאה.

שבע. וכדין מלפא עביד כל רעותה. וישראל מתגברין לעילא לעילא. ומדורייהו עם מלפא ועם מטרוניתא.

בדין שאר עמין אתפפין תחותיהו, וכלהו אתהדרון לעבדין לון, בגין דאינון בני מלפא. בגין כך ובת צור במנחה פניך יחלו עשירי עם.

לְכַבִּיר דא, לססתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי. דקודשא בריך הוא יהיב בלביה למיעל בתרייהו לימא, בגין דישבועון ישראל מממוניהון, דאובילו עמהון תמן. וכולא נטלו ישראל בימא, אגרא דההוא עבידתא דעבדו עמהון.

בגוונא דא לזמנא דאתא, ובת צור, דא סטרא דעשו ושאָר עמין דאעקו לישראל, ועד השתא הוו אעקין לון בחובייהו. כמה דאת אמר, (ישעיה נט יט) כי יבוא כנהר צר רוח ה' נססה בו.

בדין, ישראל יהדרון בתיובתא שלימתא קמי קודשא בריך הוא, דאתחזי באינון עקתין סגיאין דאתיין עלייהו, כמאן דאשתפח דוכריניהון לעילא. וכד אינון הדרן בתיובתא בלפא שלימא, בגוונא דכתיב (דברים ד ל) בצר לך ומצאוך וגו', ושבת עד ה' אלהיך. וישוב מלפא לבי מטרוניתא לפייסא לה. ועל דא (ישעיה נט כ) ובא לציון גואל, דא מלפא דאתי לבי מטרוניתא. בגין דבייתה פלהו שלמין קמה, אתי לאקמא לה מעפרא.

במנחה פניך יחלו עשירי עם, בגין דאת כבודה בת מלך פנימה. ומאי כבודה.

כבוד ה'. ודא פת מההוא מלך דאיהי פנימה ודאי. ודא אימא עילאה, דאיהי פנימה דכלא, ואיהי איתערת חירו ונייחא על בנאה.

ממשפצות זהב לבושה, לקביל דא אמר שלמה, נאוו לחיין בתורים צוארף בחרוזים. לחיין תרין. לזמנא ההוא, ולזמנא דאתי. בתורים תרין תורים ודאי. בגין דביומא דמשיחא תתחדש דעתא בעלמא, ותתנהיר אורייתא קמי כולא. בגין דכתיב, (ירמיה לא לג) כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ועל דא, ממשפצות זהב לבושה, דא סיטרא דצפון, דאתלבישת בה למעפד נוקמין, באינון דאעקין לבנהא. ועל דא קרינן ליה מלך המשיח, ודוד ודאי הוא. וכדין איתער בעלמא.

מה כתיב לעיל. (תהלים מד כו) כי שחה לעפר נפשנו וכו' קומה עזרתה לנו. מאי קומה. בגין דעד השתא אידי נופלת, השתא קומה עזרתה לנו, דאתדבק מלכא במטרוניתא. ופדנו למען חסדך. דא אברהם, ימינא, דלא תהוי לאחורא. דבגין כך אמר, (שם טו) הושיעה ימינך וענני. בגין כך, ממשפצות זהב לבושה.

דרקמות: אלין לבושים דיקר, דאינון מרוקמין למקדשא. וכל מנוי דזמין קודשא בריך הוא למלכא, למיחב נוקמתא באדום. תוכל למלך, דא פלה אלבישת ליה. מאן גרם כל דא. בגין דישראל לא אתערבו בסטרא דעשו, כל אינון זמינין למחמי ביקרא דציון. לקביל דא תורי זהב נעשה לך. תורי, תרין. רמז לאורייתא דאתייהב בימי פרעה. ורמז לדעתא דתתחדש ביומיו דמשיחא. עם נקודות הפסך. התם, (הושע ג ב) בחמשה עשר פסך. והכא, (שה"ש ח ט) אם חומה היא נבנה עליה טירת פסך, ודאי מסטרא דאברהם אתיא לון האי. הדא הוא דכתיב, (ויקרא כו מב) ואף את בריתי אברהם אפך והארץ אפך.

ממשפצות זהב לבושה (שם), פנגד זה אמר שלמה (שיר א) נאוו לחיין בתורים צוארף בחרוזים. לחיין - פעמים, לזמן ההוא ולעתיד לבא. בתורים - שני תורים ודאי. משום שבימי המשיח תתחדש דעת בעולם, ותואר התורה לפני הכל, משום שכתוב (ירמיה לא) כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ועל זה ממשפצות זהב לבושה, זה צד הצפון, שהתלבשה בו לעשות נקמות באותם שהציקו לבניה. ועל זה קוראים לו מלך המשיח, ודוד ודאי הוא. ואז מתעורר בעולם.

מה כתוב למעלה? (תהלים מד) כי שחה לעפר נפשנו כו', קומה עזרתה לנו. מה זה קומה? משום שעד עתה היא נופלת. פעת קומה עזרתה לנו, שנדבק המלך עם הגבירה. ופדנו למען חסדך - זה אברהם, הימין, שלא תהיה לאחור. שמשום כך אמר (תהלים טו) הושיעה ימינך וענני. משום כך, ממשפצות זהב לבושה.

דרקמות - אלו לבושי כבוד, שהם רקומים למקדש. וכל הבגדים שעמיד הקדוש ברוך הוא ללבש, לתת נקמה באדום. תוכל למלך - זו הפלה המלבישה אותו. מי גרם כל זה? משום שישראל לא התערבו בצד של עשו, כל אלו עתידים לראות בפכוד של ציון.

פנגד זה, תורי זהב נעשה לך. תורי - שנים. רמז לתורה שנתנה בימי פרעה, ורמז לדעת שתתחדש בימות המשיח. עם נקודות הפסך - שם (הושע ג) בחמשה עשר פסך, וכאן (שיר ח) אם חומה היא נבנה עליה טירת פסך. ודאי שמצד של אברהם באה זו להם. זהו שכתוב (ויקרא כו) ואף את בריתי אברהם אפך והארץ אפך.

וּבִבְלָנָה בְּשִׁמְחוֹת וָגִיל (תהלים מו)
- שְׁתֵּי שִׁמְחוֹת, לְמַעַל וּלְמַטָּה.
לְמַעַל - שֶׁהָשֵׁם הַקָּדוֹשׁ וְהַכֶּסֶּא
נִשְׁלָמִים, כְּשִׁיאֲבֹד יוֹדֵעַ צִיד מִן
הָעוֹלָם וְזִכְרוֹנוֹ לֹא יִזְכֹּר
לְעוֹלָמִים. לְמַטָּה - יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּרַחֲמִים
עֲלִיוֹנִים מְרִים דָּגְלָם עַל הַכֹּל. וְעַל
זֶה מוֹבָאוֹת לָךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה
סו) וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִן
הַגּוֹיִם מִנְּחָה לָּהּ. וְעַל זֶה כְּתוּב
תְּבַאֲנֶנָּה בְּהִיכָל מְלֶךְ.

תַּחַת אֲבוֹתֶיךָ יִהְיוּ בְּנֶיךָ (תהלים מו).
אָמַר לָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכַנֶּסֶת
יִשְׂרָאֵל: תַּחַת אֲבוֹתֶיךָ, אוֹתָם
הָאֲבוֹת הָעֲלִיוֹנִים שֶׁהוֹדִיעוּ אוֹתָךְ
בְּעוֹלָם וְתִקְנוּ אוֹתָךְ - עַל הַכֹּל
יִהְיוּ בְּנֶיךָ. תִּשְׁתַּמְּחוּ לְשָׂרִים, אֶת
אוֹתָם הָאֲבוֹת הָעֲלִיוֹנִים, שֶׁכְּתוּב
בָּהֶם (במדבר כא) בָּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים,
שֶׁתִּקְנוּ אוֹתָךְ בְּכָל, וְהַכֹּל לְבָאֵר
הַזֶּה. כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת.

דָּבָר אַחֵר, (תהלים מו) תַּחַת אֲבוֹתֶיךָ
יִהְיוּ בְּנֶיךָ - שֶׁכָּלם בְּאַהֲבָה,
כְּאוֹתָם דוֹר הַמִּדְבָּר, כְּאוֹתָם
שֶׁנִּקְרְאוּ דוֹר דָּעָה. יִהְיוּ בְּנֶיךָ -
שֶׁכָּלם בְּאַהֲבָה יִתְגַּבְּרוּ עַל
הַתּוֹרָה. כְּנֶגֶד זֶה כְּתוּב (שיר א) עַד
שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבּוֹ נִרְדִּי נִתֵּן רִיחוֹ.
שֶׁהִקְדִּימוּ עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיָהּ, אֵף
כֵּן בְּנֶיךָ יִשְׁתַּלְּמוּ כְּמוֹתָם.

אֲזַכִּירָה שִׁמְךָ בְּכָל דֹּר וָדֹר (תהלים
מו), מִהַדוֹר הָעֲלִיוֹן, שֶׁהַדּוֹר
וְהַחֲרוּת תְּלוּיִים בּוֹ לְכָל. בְּזִמָּן
שֶׁהַשּׁוֹפָר הַגָּדוֹל הַהוּא יוֹצִיא הַכֹּל
לְחֵירוֹת, אֲזִי עַמִּים יִהְיוּ לְעוֹלָם
וָעֵד, שֶׁלֹּא יִפְרָד עוֹלָם מוֹעֵד, וְיִעָד
מִעוֹלָם. כְּנֶגֶד זֶה, צָרוּר הַמֹּר דוֹדִי
לִי בֵּין שְׂדֵי יִלִּין.

עַד כָּאן נִתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְגִלּוֹת.
כָּא שְׁלֵמָה וְהַשְׁתַּלֵּם בְּכָל,
וְהַשְׁלִים הַכֹּל, וְהַכְלִיל בְּאוֹתָן
הַתְּשׁוּבָה חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה, הַקִּיּוּם
שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁעֲתִיד הַקָּדוֹשׁ

וּבִבְלָנָה בְּשִׁמְחוֹת וָגִיל, תִּרִּין חֲדוּוֹן, לְעִילָא
וּלְתַתָּא. לְעִילָא, דְּשָׂמָא קְדִישָׁא
וְכוֹרְסִיָּא אֲשִׁתָּלִים, כִּד אֲתֵאֲבִיד יוֹדֵעַ צִיד
מִעֲלָמָא, וְדוֹכְרָנִיה לְעֲלָמִין לֹא אִידְפֵּר. לְתַתָּא,
יִשְׂרָאֵל בְּנוֹי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּרַחֲמִין
עִילָאִין אָרִים דְּגִלְהוֹן עַל כּוּלָּא. וְעַל דָּא
מוֹבָאוֹת לָךְ. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה סו כ) וְהֵבִיאוּ
אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְּחָה לָּהּ. וְעַל
דָּא כְּתִיב תְּבַאֲנֶנָּה בְּהִיכָל מְלֶךְ.

תַּחַת אֲבוֹתֶיךָ יִהְיוּ בְּנֶיךָ. אָמַר לָהּ קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לְכַנֶּסֶת יִשְׂרָאֵל, תַּחַת אֲבוֹתֶיךָ,
אֵינוֹן אֲבֵהֶן עִילָאִין, דְּאֹדִיעוּ לָךְ בְּעֲלָמָא,
וְאֵתְקִינוּ לָךְ, עַל כּוּלָּא יִהְיוּ בְּנֶיךָ. תִּשְׁתַּמְּחוּ
לְשָׂרִים, דְּאֵינוֹן אֲבֵהֶן עִילָאִין, דְּכְתִיב בְּהוּ (במדבר
כא יח) בָּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים, דְּאֵתְקִינוּ לָהּ בְּכוּלָּא
וְכוּלָּא לְהֵאִי בָּאֵר. כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתִקְרִי.

דָּבָר אַחֵר, תַּחַת אֲבוֹתֶיךָ יִהְיוּ בְּנֶיךָ. דְּכִלְהוּ
בְּרַחֲמִי, כְּאֵינוֹן דָּרָא דְּמִדְבָּרָא, כְּאֵינוֹן
דְּאִיקְרוּן דוֹר דָּעָה. יִהְיוּ בְּנֶיךָ, דְּכִלְהוּ בְּרַחֲמִי
יִתְגַּבְּרוּ עַל אוֹרֵייתָא. לְקַבֵּל דָּא כְּתִיב, עַד
שֶׁהִמְלִיךְ בְּמִסְבּוֹ נִרְדִּי נִתֵּן רִיחוֹ. דְּאֵקְדִימוּ
עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיָהּ. אוֹף הָכָא בְּנֶיךָ יִשְׁתַּלְּמוּ
כְּמוֹתָהוֹן.

אֲזַכִּירָה שִׁמְךָ בְּכָל דוֹר וָדוֹר. מִדְּרָא עִילָאָה,
דְּתַלְיָא בֵּיה דְּרוּר וְחִירוֹ לְכָלָא.
בְּזִמָּנָא דֶּהֱהוּא שׁוֹפֵר גָּדוֹל, יִפִּיק כּוּלָּא לְחִירוֹ,
כְּדִין עַמִּים יִהְיוּ לְעוֹלָם וָעֵד, דְּלֹא יִתְפָּרֵשׁ
עוֹלָם מוֹעֵד, וְיִעָד מִעוֹלָם. לְקַבֵּל דָּא, צָרוּר
הַמֹּר דוֹדִי לִי בֵּין שְׂדֵי יִלִּין.

עַד הָכָא אֲתֵיחֵב לִיה רְשׁוּ לְגִלְגָּלָהּ. אֲתֵא
שְׁלֵמָה, וְאֲשִׁתָּלִים בְּכָלָא, וְאֲשָׁלִים כָּלָא,
וְאֲכָלִיל בְּהִנְהוּ תוֹשְׁבֵיחָן חֲכָמָתָא עִילָאָה,
קִיּוּמָא דְּכָל עֲלָמִין, דְּזִמָּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

לְגַלְיָאָה לָהּ לְבָנוֹי, בְּזִמְנָא דִּיתְעַר דִּיעֲתָא
בְּעֵלְמָא. דְּכָל חַד וְחַד מִיִּשְׂרָאֵל יִדְבִּיק
אֲדָבְקוּתָא בְּחֻכְמָתָא עִילָאָה, רִזָּא דְשִׁמְא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְדָא אִיהוּ טִיבוּ, דְּלִית
לִיה פְּסִיקוּ כָּלִל, לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין. (דף טו
ב.)

פְּרִשְׁת בְּלָק

אֲמוֹנָה אוֹמֵן, תִּרִי דְאִינוּן חַד. חַד גֵּן, וְחַד
נְהָר. דָּא נִפִּיק מַעְדָן, וְדָא אִיתְשָׁקִי
מִנִּיה. הָא הֵכָא כָּל רִזָּא סְתִימָא דְמַהִימְנוּתָא.
וְאוֹרִיפְנָא, הָאִי מֵאן דְאִיתְעַר בְּלִילְיָא, בְּשַׁעֲתָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאל בְּגִנְתָּא,
לְאַשְׁתַּעֲשָׂעָא בְּצַדִּיקֵיָא, בְּעֵי לְמִימַר פְּסוּקָא
דָּא, בְּרַעוּתָא דְלָבָא, וּלְכוּנָא רַעוּתָא בִּיה. (ישעיה
כה א) ה' אֱלֹהֵי אֶתְהָ אֲרוֹמְמָךְ אוֹדָה שְׁמָךְ כִּי
עָשִׂיתָ פֶּלֶא עֲצוֹת מִרְחָק אֲמוֹנָה אֲמֵן. וּבִתֵּר
כֵּן יֹאמַר, (תהלים קלט יד) אוֹדָךְ עַל כִּי נִזְרָאוֹת נִפְלִיתִי
נִפְלָאִים מַעֲשֵׂיךְ וְנִפְשִׁי יִדְעַת מְאֹד. לְבִתֵּר,
(בראשית ב' י) וְנָהָר יוֹצֵא מַעְדָן וְגו'. וְהִינֵנו שְׂבָחָא
דְּחֻסִּידֵי קִדְמָאִי, כִּד מִתְעַרוּ בְּפִלְגוֹת לִילְיָא.
וּלְבִתֵּר מְסֻדְרֵי שְׂבַחֵיהוּ, וְלַעֲאן בְּאוֹרֵיָתָא.
שַׁעֲשׂוּעָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מֵאִי הִיא. אֱלָא,
כָּל צַדִּיקֵיָא קְיָיִמִין בְּדִיוֹקְנֵיהוּ,
וּמִתְלַבְּשִׁין בְּגִנְתָּא דַּעְדָן, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא,
וְאַתְסַחֵן בְּטָלָא, דְּזִמֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְאַחֲרָא מִיתֵיָא. וְעֵאלִין כְּלָהּ לְגַבֵּי מְשִׁיחַ,
וְשֹׁאֲלִין מַה דְּשֹׁאֲלִין, וְהָא אִיתְעַרו חֲבֵרֵיָא.
לְבִתֵּר מִתְפַּנְשִׁין, וּמִשְׁתַּדְּלִין כְּלָהּ בְּדַעֲתָא
עִילָאָה, בְּכָלֵהּ מְתִיבְתִי דְתַמָּן.
וְעִלְיָהּ כְּמָה מְמַנָּן. וּמִתְחַדְּשִׁין תַּמָּן כְּמָה
חִידוּשִׁין בְּאוֹרֵיָתָא. לְבִתֵּר נִפְקִי כְּלָהּ, וְחֻמָּאן,
כִּד אֲתִי אֲלִיהוּ לְגַבֵּי אֲבָהָן. אִיהוּ נִפְקִי, וְאִינְהוּ

פְּרִשְׁת בְּלָק

אֲמוֹנָה אֲמֵן (ישעיה כה), שְׁנִים שְׁהִם
אֶחָד. אֶחָד גֵּן, וְאֶחָד נְהָר. זֶה יוֹצֵא
מַעְדָן, וְזֶה מְשַׁקָּה מִמֶּנּוּ. הֵנָּה כָּאן
כָּל הַסּוּד הַנִּסְתָּר שֶׁל הָאֲמוֹנָה.
וְלִמְדֵנוּ, זֶה מִי שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּלִילְיָא,
בְּשַׁעֲתָא שֶׁהַקּוּדְשׁ בְּרִיךְ הוּא נִכְנָס
לְגֵן לְהַשְׁתַּעֲשָׂע עִם הַצַּדִּיקִים,
צָרִיף לומר פְּסוּקָא זֶה בְּרַצוֹן הַלֵּב,
וּלְכוּן בּוּ בְּרַצוֹן: ה' אֱלֹהֵי אֶתְהָ
אֲרוֹמְמָךְ אוֹדָה שְׁמָךְ כִּי עָשִׂיתָ
פֶּלֶא עֲצוֹת מִרְחָק אֲמוֹנָה אֲמֵן.
וְאַחַר כֵּן יֹאמַר, (תהלים קלט) אוֹדָךְ
עַל כִּי נִזְרָאוֹת נִפְלִיתִי נִפְלָאִים
מַעֲשֵׂיךְ וְנִפְשִׁי יִדְעַת מְאֹד. אַחַר
כֵּן, וְנָהָר יוֹצֵא מַעְדָן וְגו'. וְהִינֵנו
הַשְּׂבָח שֶׁל הַחֻסִּידִים הַרְאִשׁוֹנִים
כֶּשֶׁמִּתְעוֹרְרִים בְּחֻצוֹת הַלִּילְיָא,
וְאַחַר כֵּן מְסֻדְרִים שְׂבַחֵיהֶם
וְעוֹסְקִים בְּתוֹרָה.
מַה הוּא שַׁעֲשׂוּעוֹ שֶׁל הַקּוּדְשׁ
בְּרִיךְ הוּא? אֱלָא כָּל הַצַּדִּיקִים
עוֹמְדִים בְּדִיוֹקְנֵיהֶם, וּמִתְלַבְּשִׁים
בְּגֵן עֲדָן, בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְרוֹחֲצִים
בְּטַל שְׂבֻי עֲתִיד הַקּוּדְשׁ בְּרִיךְ הוּא
לְהַחֲיוֹת מֵתִים, וְכָלֵם נִכְנָסִים אֶל
הַמְּשִׁיחַ, וְשׁוֹאֲלִים מַה
שֹׁאֲלִים, וְהָרִי הָעִירוּ הַחֲבֵרִים.
אַחַר כֵּן מִתְפַּנְסִים, וּמִתְעַסְקִים
כָּלֵם בְּדַעֲתָא הַעֲלִינָה, בְּכָל
הַיְשִׁיבוֹת שֶׁל שָׁם. וְעִלְיָהֶם כְּמָה
מְמַנָּים. וּמִתְחַדְּשִׁים שָׁם כְּמָה
חִידוּשִׁים בְּתוֹרָה. אַחַר כֵּן יוֹצֵאִים
כָּלֵם, וְרוֹאִים כֶּשֶׁבֶא אֲלִיהוּ אֶל
הָאֲבוֹת. הוּא יוֹצֵא - וְהֵם נִכְנָסִים
וְעוֹמְדִים לִפְנֵי הָאֲבוֹת, וְשֹׁמְחִים

עאלין וקיימין קמי אבהן, וחדו בהו, בכמה
בגין קדישין די בסתרנייהו, וחדאן פלהו.
וכר עייל קודשא בריך הוא בפלגו ליליא,
פלהו קיימין מתתקנין פדקא יאות, וכל
אשתדלותא במה דאשתדלו כל ההוא יומא
בחידושי אורייתא. וקודשא בריך הוא
תיאובתיה באינון צדיקיא, דחדישו בה מלין.
ואשתעשע בהו, ואשתעשע באלין מלין. וכל
בכל צדיקא וצדיקא.

לבתר, פלהו מתתקנין דכר ונוקבא. וקודשא
ברוך הוא בתר דארח ואשתעשע בהו,
ובכל אלין רזין דחכמתא דילהון, אתגלי
עלייהו, ואינון חמאן בההוא נועם ה'. פדין
פלהו חדאן בחדוה סגיא, עד דמתפשטי
זיוא ונהורא דילהון. ומההוא משיכו דזיוא
ונהורא דחדוה דילהון, עבדין פירין ואיפין
לעלמא דא, וההוא איבא עאל תחות גופוי
דשכינתא, עד זימנא דאצטריף.

וכך משתעשע בכל צדיק וצדיק, ואמר, זכאה
מלכא דבגין אלין אתבררו לחולקיה
ועדביה. וקלא איתער, מאמצעות גינתא
דרקיע, וקורא בקל תקיף ואמר, (תהלים קלז ו) זכר
ה' לבני אדם את יום ירושלם האומרים ערו
ערו עד היסוד בה. פדין ערטידו וקרקורא
דיליה. וכל צדיקיא דתמן אתערו בבכיה.

וקלא איתער מאמצעות גנתא דרקיעא,
דאשתמע בתלת מאה ותשעין רקיעין.
בגין דלית חדוה ושעשוועא לקודשא בריך
הוא, אלא בשעתא דקאים בהדי צדיקיא
דתמן. ובגין דא אומי ואמר, (שם ו) אם אשכחך
ירושלם תשפח ימיני תדבק וגו', אם לא אעלה
את ירושלם על ראש שמחתי. בכל אתר דאית

בהם בכמה בגים קדושים
שפכיבם, וכלם שמחים.
בשנבנם הקדוש ברוך הוא
בחצות הלילה, כלם עומדים
מתקנים פראוי, וכל ההשתדלות
שהשתדלו באותו היום בחידושי
תורה. ותשוקתו של הקדוש ברוך
הוא באותם הצדיקים, שחדשו
בה דברים. והשתעשעו בהם,
והשתעשע באותם דברים. וכן
בכל צדיק וצדיק.

אחר כך כלם מתתקנים זכר
ונקבה. ואחר שהקדוש ברוך הוא
הריח והשתעשע בהם, ובכל
הסודות הללו של החכמה
שלם, מתגלה עליהם, והם
רואים את אותו נועם ה'. אז כלם
שמחים בשמחה רבה, עד
שמתפשטים הזיו והאור שלהם.
ומאותה המשכה של זיו ואור של
השמחה שלהם, עושים פרות
ותולדות לעולם הזה, ואותו
הפרי נכנס תחת פנפי השכינה
עד הזמן שצריך.

וכן משתעשע בכל צדיק וצדיק,
ואומר: אשרי המלך שהבנים
הללו נבחרו לחלקו וגורלו. וקול
מתעורר מאמצע הגן של הרקיע,
וקורא בקול חזק ואומר, (שם קלז)
זכר ה' לבני אדם את יום
ירושלם האמרים ערו ערו עד
היסוד בה. ואז היללות והצעקות
שלם. וכל הצדיקים ששם
מתעוררים בבכיה.

וקול מתעורר מאמצע הגן של
הרקיע, שנשמע בשלש מאות
ותשעים רקיעים, משום שאין
שמחה ושעשווע לקדוש ברוך
הוא אלא בשעה שעומד עם
הצדיקים ששם. ומשום כך נשבע
ואומר, (שם) אם אשכחך ירושלם
תשפח ימיני תדבק וגו', אם לא
אעלה את ירושלם על ראש